

Szlovéniai műhelymunkák – Tanulságok és tapasztalatok

A Nők Hangja projekt részeként kollégámmal két workshopot készítettünk elő. Az egyiket az Utca Királyai Egyesület maribori irodájának munkatársai számára, a másikat pedig roma nők számára tartottuk. Ők már egy elindult női csoport tagjai, ahol roma nők találkoznak a szociális munkásainkkal, beszélgetnek az életükről, gyermekeikről, munkájukról, egészségügyi problémáikról és így tovább. Az elmúlt 8 évben biztonságos teret teremtettünk roma nők számára, ahol beszélgethetnek, ahol el- és befogadottnak érezhetik magukat.

Az előkészítési fázisban elég sok aggályunk volt – ki fog egyáltalán részt venni a műhelymunkákon, ki fog beleegyezni a projektben való részvételbe, és hogyan lehet a legjobban bemutatni a projektet és annak alapötletét, amely valóban a nők számára készült. Hogyan magyarázzunk el mindent úgy, hogy világos, érthető és vonzó legyen számukra?

A roma nők számára szervezett workshopot a Nemzetközi Nőnap hetére időzítettük, és egy kicsit másfajta összejövetelre hívtuk őket. Fontosnak tartottuk, hogy kellemes és barátságos légkört teremtsünk: az asztalt virágokkal, gyümölcsökkel, süteményekkel, gyümölcslével és kávéval díszítettük, és olyan kártyákat (vizuális anyagokat – az Anyatermészet kártyákat használtuk) rendeztünk el, amelyekkel a foglalkozás során dolgozni akartunk.

A kártyákkal való munka nagyon hatékonynak bizonyult - még azok is, akik nehezen tudják kifejezni magukat, képesek voltak megtalálni a megfelelő szavakat a képek segítségével, és leírni, az, amit el akartak mondani. Mivel a szlovén nyelven (a nők anyanyelve roma) nehezen értették meg az összetett fogalmakat vagy szavakat, a workshopot úgy alakítottuk át, hogy mindenki számára érthető legyen.

Olyan témákat emeltünk ki, mint az otthon, a család és a biztonság. A biztonságot mindenki a családdal hozta összefüggésbe, és hangsúlyozták, mennyire fontos, hogy a család biztonságban legyen és érezze magát. Sokan kifejezték félelmüket, hogy mi történhet velük az utcán, és megosztották, hogy sok nyilvános helyen már nem érzik magukat biztonságban. A végén bemutattuk a projektet, és minden egyes résztvevő örömmel erősítette meg, hogy szeretne részt venni benne.

A második, a munkatársaknak szóló workshopra áprilisban került sor. Úgy döntöttünk, hogy mindent egyetlen napba sűrítünk, mivel a több alkalom megszervezése kihívást jelentett volna. Ismét vizuális anyagokat használtunk – Dixit-kártyákat. A workshop felépítése a következő volt: először mindenki kiválasztott egy vagy több olyan kártyát, amely megszólította, majd leírta mi van a kártyán, és elmondott valamit magáról. Ezután bemutattuk a projektet, majd két csoportra osztottuk őket, hogy a csoportmegállapodásokról gondolkodjanak. Közös leírtuk a csoportmegállapodásokat, és kitettük őket olyan helyre, ahol mindenki láthatta.

Beszéltünk a Fotónarrációs módszerről is, a kártyák segítségével megbeszéltük a biztonság témáját, majd feladatot adtunk nekik – egy „fotóvadászatot” –, amelynek teljesítésére 45 perc állt rendelkezésükre. Mindenki részt vett, nem volt probléma a feladattal. Megállapodtunk abban, hogy egy hónapon belül elküldik a fotókat, amelyekhez hozzá kívánnak járulni, a kísérő szöveggel együtt.

Minden résztvevő egyetértett abban, hogy fontos, hogy gyakrabban beszéljünk ezekről a témákról - mivel könnyű belesüllyedni a munka rutinjába, elengedhetetlen, hogy empátikusak és megértőek maradjunk az ügyfeleinkkel szemben. A résztvevők arra is rámutattak, hogy a hajléktalanságban élő nőknek sokkal több akadállyal kell szembenézniük, mint a férfiaknak – sebezhetőbbek, kiszolgáltatottabbak, menstruálnak és teherbe eshetnek. Ezért különösen fontos ez a projekt - a nőket és az ő hangjukat helyezi előtérbe.

Mojca Bizjak & Jana Bedrač